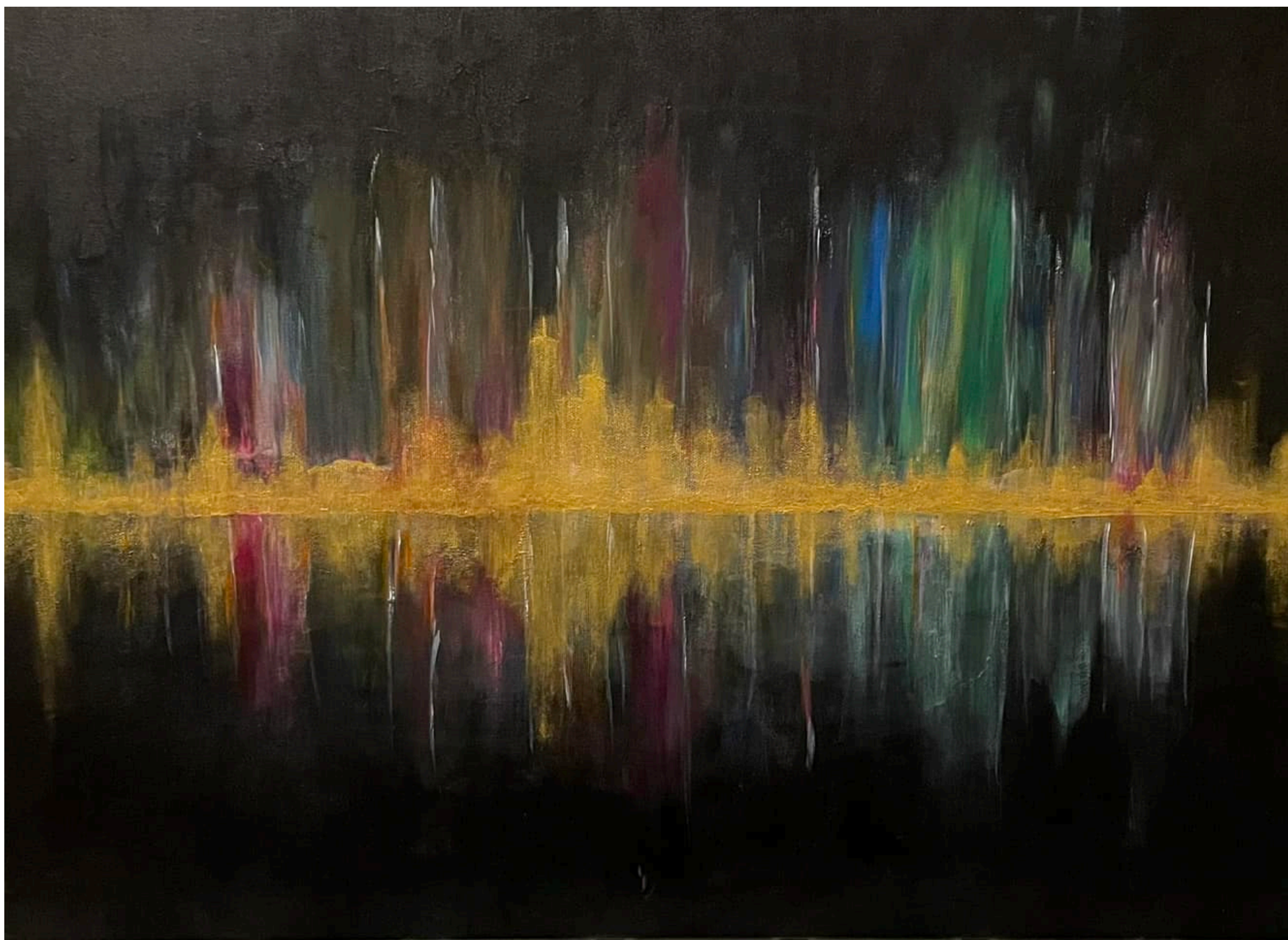

Egy csillagász belső ege

–Képekben és versekben

Kun Emma

Gátak

Kikötve élünk egy nagy vasdoronghoz,
Köröttünk tűz ég,
S reánk szakad a gyémánttal kivert
Fekete ég.

A négy fal között élünk.
Aranykalitkában, melynek rácsát a hazugság tartja össze,
S a vágy fényezi.

Gátak tartják össze lelkünket,
Melyek nélkül a kétségbeesés komorsága környékezi,
S a szabadság képe riogatja szívünket.
De vágyunk is a szabadságra, mily nagy szó is ez!

Eközben erőnket megfeszítve,
Mázsás kötömböket cipelve igyekszünk
Elbarikádozni mindent amit lehet.
A négy fal: észak, dél, nyugat, kelet.

Játék

Ha meghal a Remény,
Vajon ki áll majd őrt az Élet tetején?
Ki mondja azt hogy

-Allj!

A játszmának vége nem szakad,
Ha csak al nem veszejtjük
Önnönmagunkat.

Cimbora!

Dobj újat, hátha hatos lesz!
Hisz tudod, játék a világ!

Élettel játszunk életért,
Véren vett borús menedékért.

Játék, s van ki a játékban
Cinkelt kártyákkal játszik.

Húzz hát egyet!

Vagy húzd meg borosüveged,
S felejts!

Felejtsd el mi a játék célja,
Könnyelműen dobd el lapjaid
Veszejts el mindent!

Kelj föl székedből:

-Nekem ez nem kell,

Csalókkal nem játszom!

S kísétálsz az ajtón, ki a semmibe...

Ez a világ kínja, baja
Csalók ellen nyerni csak csalással lehet.

Mondás tartja:

"Mindenki becsületesen játszik
Ha nyerő a lapja."

De ha nem nyerő,

S csalárd sem leszel?

Ráborítani az asztalt a másokra?

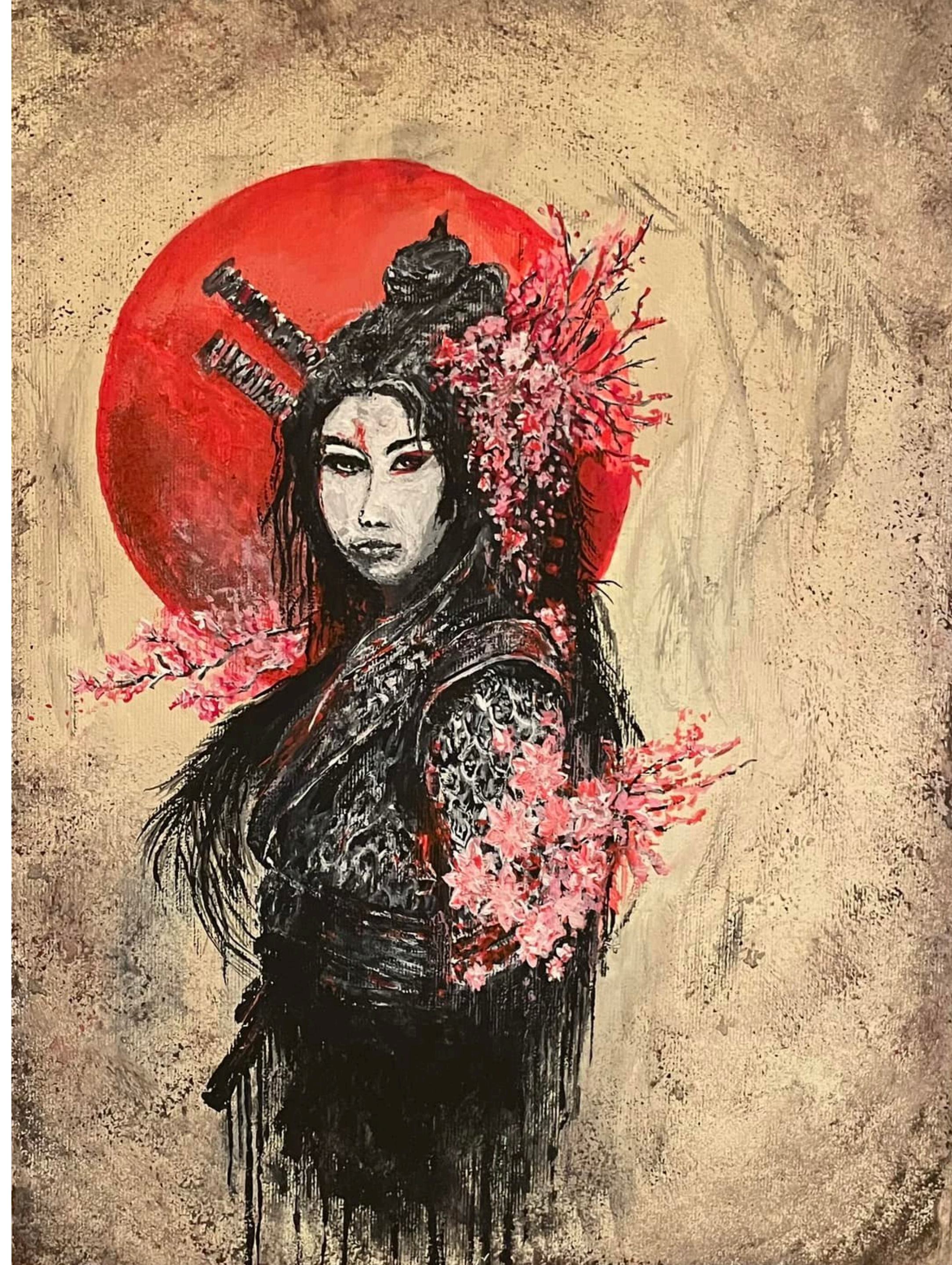
-Az ösztön tiszta diadala!

Azt mondom, játssz amíg van lapod,
S a végén tétnek az életed felrakod.

Égi tánc

Az égiekkel táncolok,
Tanulok, lépéseket tanulok,
Tévesztek is eleget.
Lágy tangó, feszes keringő,
Egyszer fent, egyszer lent,
Felemelenek, lelöknek
Így megy ez, míg meg nem ölnek.
Mindig a furcsa tánc,
Mely nem egy vidám románc,
Leginkább szatíra,
Irónia, önostorozás
S mindezt elégedetten tegyem?
Nem, nem és nem!
Lázadok, új párokat kapok.
S rájövök ez is olyan, mint a régi
Hisz fentről való, égi.

Ősi harc

Sötét éjszaka honol a temető felett,
Az árnyak jöttek temetni engemet.
Már ásnak, s vad kanócból kötelet sodornak.
Egy fehér márványszínű keresztet vésnek,
Világosságot az öreg Holdtól kérnek.
Vad üvöltéssel telítik a levegőt,
Felrázzák az egész temetőt.
Egyre többen szállnak föl a sírból
A szavakra,
Az örült hipnózisosban nem ismernek magukra.
Orvos volt, most hentes
Áldozat, most gyilkos.
Elébe visznek, löknek a vezérnek,
Egy alacsony csuklyás szellem-lénynek.
Hirtelen megfagy a levegő,
Nincsen más csak én és ő.
A csuklya alatt villan a szeme,
Mintha engem méregetne.
Erőm összeszedem, Sámsonivá növesztem.
Az alak megmutatja mi van a csuklya alatt,
S mintha az égiek akarnák
A Hold fénye arcán csillan,
Ragyog a holdsütésben.
Elvakít e káprázat.
Egy perc.
Hirtelen alábbhagy a fény,
S magam előtt ott állok én.

Armageddon

Hatalmas házak fényben
Tűzgolyókként repülnek az égben.

Összedőlnek.

Rádőlnek a világra, összelapítják.

Harangszó száll az égben, fény csillan az égben,
S eljön az Ítéletnap.

Tűzbe borul az ég, örvény fénylik a Nap helyén,
Kitárulkoznak a lelkek,

Lökik magukból a szennyet.

Villámlás, mennydörgés, robaj, rémület.

Kígyó kúszik a felhők peremén
S röhög.

Diadalmasan, velőtrázóan.

Sziszeg, tekereg, szinte vijjog, lángol:

"Titokban szőttem a hálót

S pókként fogdostalak titeket

Átkozott, kapzsi, primitív legyeket.

Szörnyülködtetek, ti nem vagytok ilyenek

Jók vagytok, szentek...

Feleltem, ti emberek vagytok.

Befolyásolhatóak.

Teltek az évezredek s lassan elfeledtetek.

Éltetek úgy, hogy lassan, de biztosan

Behódoltatok nekem.

Nem hittétek amit mondok,

Hogy elhozom a valós poklot.

Mégis most itt vagyok

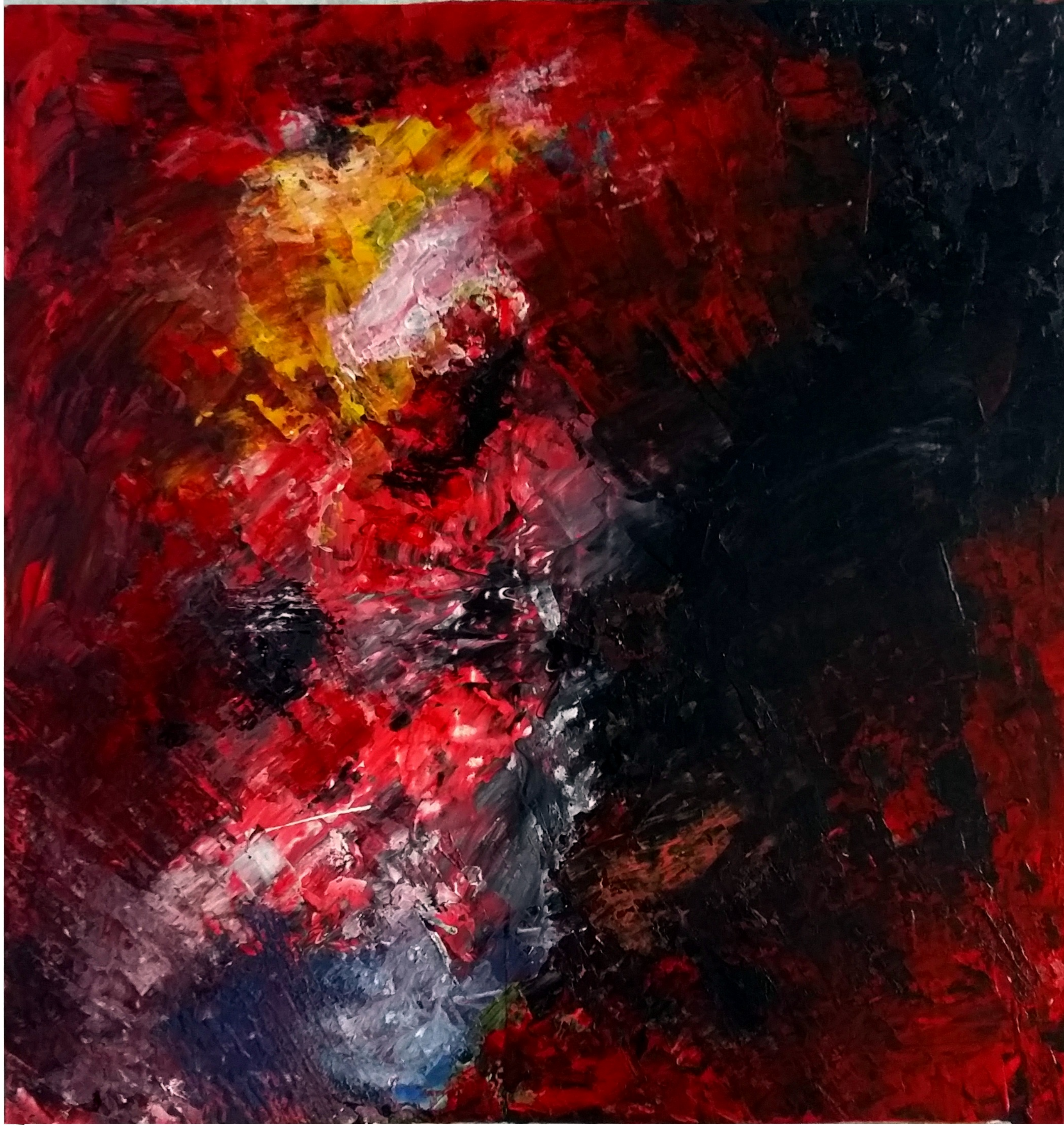
Mindenkit felfalok!"

...

Vége

Életem patakja vajon merre halad?
Kiszárad majd, mert sivatag
veszi körül,
vagy egy hatalmas folyammá egyesül
a többi élet patakjával?
Én azt szeretném, ha nem olvadna
bele a tömeg fakó, óriási pofájába,
hanem egyedül,
hol szelíden, hol vadul sietne,
hogy a nagy tengert, mely talán a vak
halál jelképe, elérje,
S olvadjon bele szépen, tisztán, csendesen.

Vörös és Fekete

Elfáradtam.
Kemény szívem
sztoikus nyugalommal tűri az omló falak robaját.
Mit is tudnék tenni, tán tépjem ki a lelkem
a hús börtönéből?
Hevesen küzdenek a felek,
Én és az Érzelmek.
Megütköznek - helyszín: a Lélek.
Akárki veszít, a csatatér véres.
Ágyú dörren, szakad a szív, elfolyik a
tudat utolsó cseppje is.
Egy katona nincs a harcok mezején,
nincs ott, kin múlhatna tán az egész csata.
Tudja, neki nem osztottak lapot,
ezért nincs jelen - ő az Értellem.

Vörös és Fekete. Minden.

Alkonyi gondolatok

Látom a Nap leszállóban van,
s a hátam hűvös szél fújja.

Eljön az Éjszaka,
s titkos kürtjét fújja.

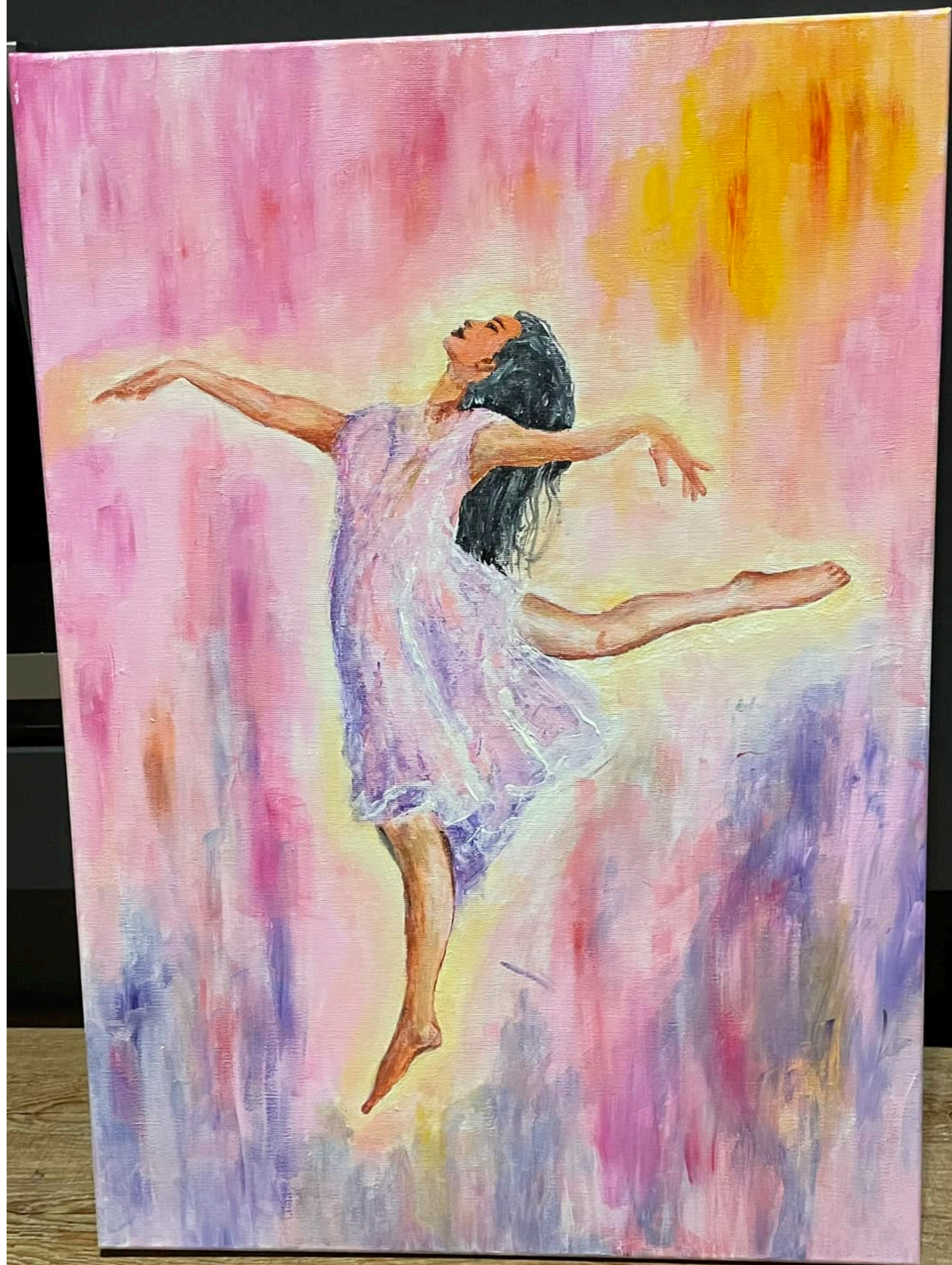
- Gyertek zombik, szellemek
S minden szörnyűségi a világnak,
most jött el az ideje
A félelemnek, a csatának.

Hadat üzennek a Napnak
De ő nem felel az Éjnek.
Tudja hajnalban lesz az ő diadala
S veszte a szörnyűségnek.

“I, too, can command the wind, sir!”

Queen Elizabeth in the movie
“Elizabeth: The Golden Age”

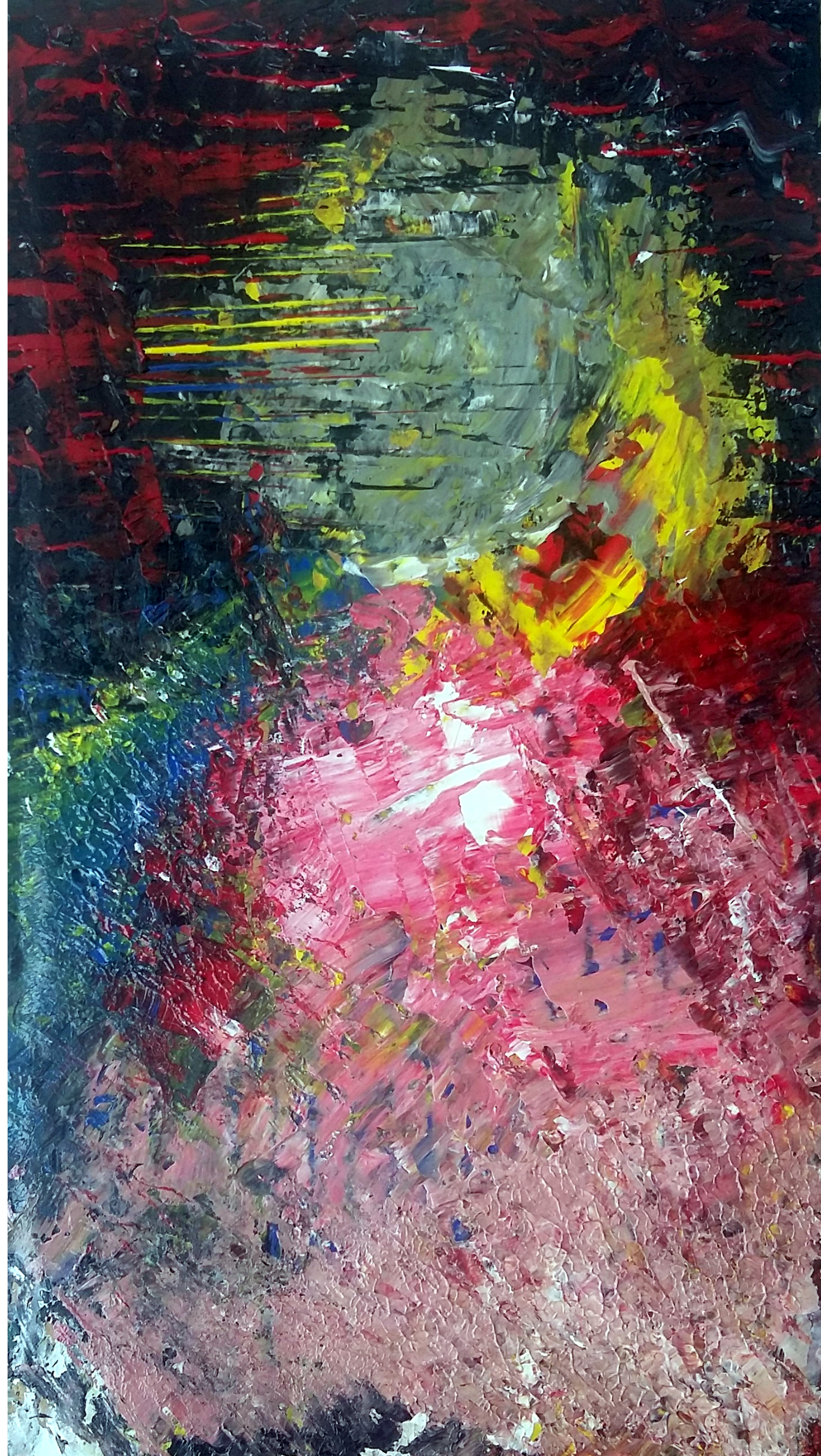

Költő vagyok.
Minden költőnek van múzsája,
Kinek nő, kinek férfi,
Hogy miért? Talán még maga sem érti.

De az én múzsám más.
Világosan egyszerű, s mégis homályba csal.
Egyszer felemel, egyszer eltapos.
Hol álmot, vágyat ad,
Hol a rideg valóságba taszít.
Minden belőle indul, minden érzés
S ez is mindennek a vége.
Őt megfejtetni félek,
Mert az én múzsám
Maga az Élet!

Felnézek a csillagokkal
kivert drágaköves égre.
Elgondolkodom, mi az élet?
Szívünk nyara, tele,
S ezek végtelen láncá?
Vagy a lelkek örült tánca,
Szenvedélyes románca?
Csalogatva hívnak a fények,
Azok az ezüstös gyémánt-lények,
Milyen szépek!
S milyen messze vannak,
Mégis minden éjjel látom őket;
Mint világítótornyok jelzik a partot.
Rájövök, ki kéne kötni, megállni,
harmóniára lelni.
Jó az élet, de rossz is.
Merengek,
S a csillagok fényében lassan elveszek.

József Attila töredék folytatása

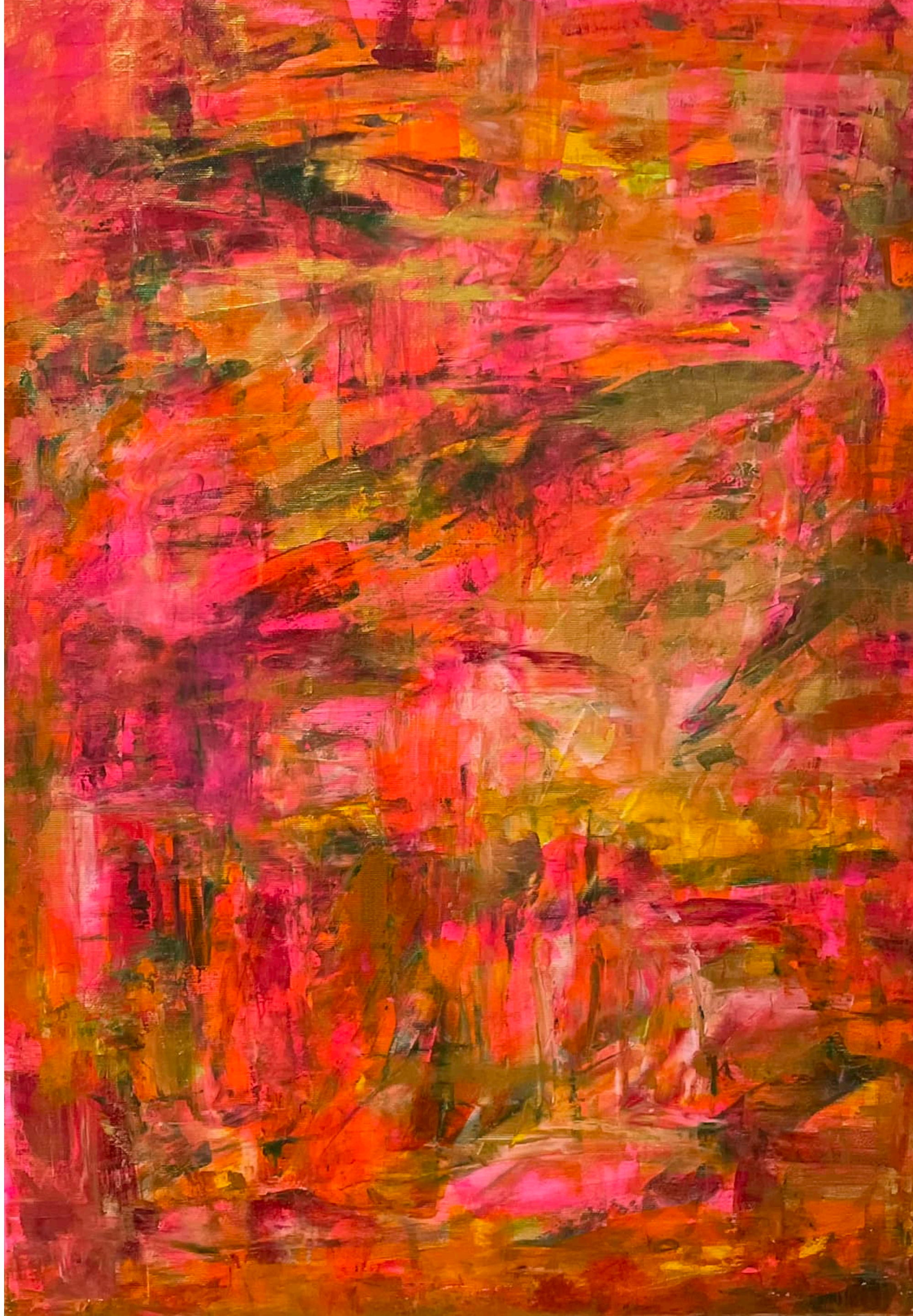
Segítsetek, hogy meg ne öljem,
hogy hirtelen ki ne töröljem
a világ képei közül / magam.

Segítsetek, hogy segíthessek egy tört léleknek,
ne adja át magát a fakó képzeletnek
s éljen még egy kicsit.

Segítsetek! Vakok, hát nem látjátok
mint szenvedek? Rajtam ül az átok,
a létezés átka.

Segítsetek, hogy érezzem a Jót,
ne kiáltsam a hiábavalót,
a homály-köd el ne temessen.

Segítsetek már! Kérem szépen
az emberiséget! Végem,
ha nem adtok vigaszt.

Ode to the Drug of a Craving Soul,

You are the best thing in our life,
while we are awake for a short time,
fully feeling all kind of joy,
believing you are a toy for us to play and endure.

Life is short, as they say,
We grab a bottle and sail on the ocean of wonders
where nothing we do can ever be wrong,
steering as we like our ship will always find happiness.

All who can live wants to live
a full life with magic and feel the sheer joy of being.
Even if demons chase our feet,
You can make us float away and show the middle finger
to the bad juju.

The pure happiness, joy, bravery,
so good,
so wanted,
so needed
to tackle obstacles and
life in every cell explodes into a ball of ecstasy,
it is fireworks.

Then the stone cold hits our body,
which feels to weight tons
in regret, disappointment and pain.
Hurt comes silently while we wait to be punished
- well deservedly so.
The tower collapses, wonders sail away and demons bite back our middle finger,
and squeeze us stronger than ever.
Always stronger than ever, who can count this shit?
We wander in the forest of never mores for hours sometimes days,
but you are always stronger than us, because we the humans are vulnerable

and you are just a fucking chemical formula.

Testament

Life is nothing but a shortness of breath,
Waiting to be released in the wind,
where it blends with others
to swing.

Life is nothing but love and despair,
Waiting to be felt on a grand scale
to feel alive, to serve as proof of life that
we live.

Life is greatness.
Life is to evolve.
Life is to live.

And I am alive —
I feel everything in my chest
on a grand scale
so much it makes me dizzy, overwhelmed
with everything I have.
I crave more.
I could be more.
More and more greatness could be achieved.
I yearn for the greatness within me
to finally escape my chest
and make itself comfortable
in the outer world.

But who am I to say
I am less now
than I could be in the future.
It is me taking the steps,
and I am no less today than
anything I could be tomorrow.

I just evolve.
And I tremble with the realization
that everything I could be
is already within me.

